

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 200/2023
13.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Милојков, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „ББ“ из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 70/23 од 31.03.2022. године, у седници већа одржаној 13.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 70/23 од 31.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 70/21 од 31.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 26/15 од 11.03.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду .. бр. ... од 02.12.2014. године, као незаконито, те да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23 др. закон у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Истицањем битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, ревидент оспорава правилност утврђеног чињенично стања и оцену изведених доказа, што применом члана 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код туженог на радном месту „обрачунски радник“ у Служби за економско - финансијске и рачуноводствене послове, по уговору о раду од 15.11.2002. године. Радна обавеза тужилце је била да сваког месеца обрачуна зараде и трошкове превоза за запослене који су у претходном месецу радили. Решењем туженог од 02.12.2014. године тужилци је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине учињене на тај начин што је дана 26.08.2014. године, у исплатној листи за септембар 2014. године, за две запослене раднице, које су се налазиле на породилском, односно продуженом породилском одсуству, неовлашћено потписала и преузела новчане износе на име трошкова превоза за долазак и одласка са рада у износу од по 3.275,00 динара. Преузети новац тужилца је оставила на столу у канцеларији до наредног дана, када је констатовала да је новац нестао, о чему није одмах обавестила свог непосредног руководиоца. Оспореном решењу претходило је упозорење о разлозима за отказ уговора о раду донето 13.11.2014. године, исте садржине као и оспорено решење. Тужилца се изјаснила на упозорење, негирајући га, уз навод да је реч о обичној уобичајеној грешци да се на исплатној листи за превоз налазе запослени који су на одморима и одсуствима, а да се грешка отклања тако што се новац обрачунат овим запосленима, подиже и исплаћује лицима који нису унети на списак, а раде и остварују право на трошкове превоза и да је то „устаљена пракса код туженог“. Није порицала да је подигла и лично потписала коверте у име две запослене, које нису имале право на накнаду трошкова превоза.

По оцени Врховног суда, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужилце за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 2. Закона о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења. Радна обавеза тужилце, која је обављала послове обрачунског радника, састојала у томе да обрачунава зараде и друга примања из радног однос и да сачињава исплатне листе за запослене код туженог који та примања остварују у периоду за који се обрачун врши.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилца, обављајући послове свог радног места, неоправдано и неовлашћена унела у списак за исплату трошкова превоза две запослене раднице које у спорном периоду нису радиле, да је у њихово име подигла новац и својим именом потписала две коверте са новцем. Тужилца више година обавља административне и економско - финансијске послове код туженог, тако да је знала, односно могла знати да оваквим поступањем чини повреду радне обавеза. Супротно ревизијским наводима, погрешан начин рада у финансијској служби код туженог и наводно лоша пракса код послодавца, у конкретним околностима није могла да код тужилце створи заблуду о исправности оваквог поступања и њено понашање (чињење) не сматра се обичном грешком односно непажњом, која би је ослободила од одговорности за теже повреде радних обавеза, које су јој стављене на терет. Због тога је и по оцени ревизијског суда настао отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 2. Закона о раду, јер је тужилца својом кривицом злоупотребила положај и прекорачила овлашћења. Оспорено решење је донето у прописаној процедури, сагласно члану 180. Закона о раду, јер је пре доношења оспореног решења, тужилца

упозорена о постојању разлога за отказ уговора о раду, чиме јој је омогућено да се о њима изјасни и дато јој је право на одбрану.

Имајући у виду да је тужиљи законито престао радни однос, правилно је, применом члана 190. став 1. Закона о раду, одбијен њен захтев за враћање на рад, будући да је реинтеграција у радни однос правна последица незаконитог отказа.

Како се садржином ревизијских навода не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић